

2014. július 29.-augusztus 1.

Nagy nap ez a mai: 9.15-kor elindultunk, hogy áthajózzunk Kanadába. Egyenes vonal mentén kb. 370 tmf, de mi biztosan nem tudunk majd egy egyenes mentén haladni, tehát több lesz egy kicsivel. Remélem, csak egy kicsivel. Indulás után a jég, és a köd is elég sokáig kitartott, késő délutánra lett csak valamivel egyszerűbb a helyzet. Persze figyelni mindig nagyon kell, mert egy-egy elkóborolt úszó Parlament folyton feltűnik a láthatáron. Tiszta szerencse, hogy legalább nem sötétedik be. Mi már egész jól megszoktuk, ám szegény Kristóf teljesen elvesztette az időérzékét. Fogalma sincs róla, hogy mikor milyen napszak van, és mivel az étkezések és az alvások sem óramű pontosak, támpontja is alig akad. Az éjszakát a nappaltól ugyanis leginkább az különbözteti meg, hogy nincs köd és egy árnyalatot világosabb van. Estéknként többnyire a nap is kisüt. Így történt ez ma is. Kristóf meg is kérdezte: Anya, mikor lesz éjszaka? Ránéztem az órára: 22.15. Mondom: Most van. Hát, nem voltam valami hiteles...

Csak megyünk, csak megyünk...Kora délutánig jó szélben tempósan haladtunk, de $\frac{3}{4}$ szelünk volt, így billegtünk rendszeren. A hullámok kb. 1,5 métereseek voltak, nem drámai, de azért a leves harmada egy nagyobb dőlésnél csak kilöttyent a mosogatóba. Ezen Zoli és Kristóf jót nevettek és Kristóf rögtön javasolta, hogy menjünk inkább motorral. Akkor szoktunk ugyanis motorozni, ha nincs szél, vagy nagyon sok a jég. Olyankor értelemszerűen nem dőlünk. Tehát számára egyértelmű volt a megoldás: ha motorozunk nem fogunk dülöngélni. Kár, hogy ez a gyakorlatban nem így van. Csengének is van megoldása a dőlés ellen: szerinte a tökéletes hajóbelső: két gömb egymásban, ahol a belső mindig vízszintesbe áll. Szerintem mindkét

megoldás kidolgozásra szorul még, de legalább kreatívak a gyerekek. Este egyébként Zoli betette a sütőbe a már kiolvadt kenyeret. (Mert ugye Kullorsuaqban az elromlott kemence miatt csak fagyasztottat lehetett kapni.) Hát...olyan isteni illatokat varázsolt a kabinba, mintha nem is a Baffin tenger közepén lettünk volna. Ja, és ami nem mellékes, még finom is volt.

Csak megyünk, csak megyünk... Július utolsó napja még menetben talált bennünket, de ha minden jól megy, augusztusra (vagyis holnapra) Kanadába érünk. Félúton mindenesetre túl vagyunk. A szél elég gyenge, így tud vezetni az automata kormány, elég 10 percenként kinézni. Jégből kicsit több van, mint amire számítottunk, egy-két nagyobb darab folyamatosan úszik a láthatáron. Azért, hogy ne legyen olyan eseménytelen az út, Zoli és Csenge talált magának elfoglaltságot: olajat és olajszűrőt cseréltek a motorban. Hol máshol, mint itt a tenger közepén?! Lehet, hogy nekem is kellett volna találnom valami házas feladatot, mondjuk függönyvarrást, vagy zoknikötést. Ezek helyett inkább egy jót kirakóztunk Kristóffal, az is remek elfoglaltság volt.

Három nap hajózás után végül Kristóf így kiáltott fel: Föld!

Bizony így is volt, s akkor épp jó széllel (5-ös, néha 6-os) vitorláztunk a kanadai partok, pontosabban Pond Inlet felé. Néhol egy-egy jéghegy, egyébként semmi akadály. Ahogy közeledünk, úgy fordul a szél, míg végül pont a szorosból, azaz nekünk szembe fúj és kezdenek kellemetlenkedni a hullámok. Ahogy a szél mérséklődik kissé, motort indítunk s úgy haladunk. Még éjjel volt, mikor tudtunk beszélni a Coast Guard egyik hajójával, s

szerintük 10-20% jég lehet Pond Inlet előtt, szóval odáig nem lesz vele gondunk. Már az átjáróban küzdünk, amikor feltűnnek az első jegek. Tényleg alig van. Eleinte. Azután egyre több, ám sikeresen szlalomozunk. Távolabb zártnak tűnik, de biztosan csak azért, mert alacsony szögéből nézzük.

Zoli felmászik az árbocra távcsővel, de onnan sem jobb a kép. Arról már letettünk, hogy Pond Inletig felhajózzunk, a terv szerint megállunk előtte Albert Harbour-nál. A Pilot könyv szerint, amit a Coast Guard is megerősített, itt csak idei jég van, ami állítólag 10-15 centire hízik. Nem lehet gond, legfeljebb majd eltoljuk a táblákat..... Micsoda csalódás, amikor a hajónk az első eltolásnál kis híján fölül egy rezzenéstelen táblára! Hát ezt eltoltuk. Ezek vastagsága bizony több mint 50 centi, s olyan tömegűek, hogy illúzió azt képzelni: arrébb tolhatjuk őket. Kis híján be is szorulunk két tábla közé, itt már nincs hely a manőverezésre. Mikor letolatunk, az a jégtábla fekete marad az algagátlótól, amelyik a hajónk alá került. Hát, még szerencse, hogy ez egy vas hajó, még ha vékony lemez, akkor is legalább vas. Majd ha kidaruzzuk, megnézzük horpadtunk-e? Erős a szembe szél, erős az áramlás, szóval ami tegnap még hajózható volt, az ma már nem az. A helyzet nagyon hasonlatos a tavalyihoz, amikor Grönlandra érkezett Zoli és Dénes. A szél és az áramlás akkor is jeget úsztatott az útjukba, s hiába látták maguk előtt a célt, elérni nem tudták. Mi most már egészen közel jutottunk, de a közelebbi Albert Harbourt sem tudtuk elérni. Míg Csenge lázasan keresi a „B” tervet, én az orrból navigálok, hogy kijussunk a sodródó jégmezőből. Mindez nappal szemben.

Ehhez képest milyen szuper a grönlandi jég, aminek magassága is van, nem csak úgy a víz felszínén sunnyog nagy lapos táblákban! A következő célpontunk Erik Harbour. Talán mert Vörös Erik vikingjei itt kötöttek ki? Ki tudja. Minden esetre ezzel majdnem véget ért a három

éves utunk „Viking Kör” része. Persze az utazásunknak még koránt sincs vége. Még haladunk Erik Harbour felé amikor egy Chatryn nevű hajó hív bennünket VHF rádión, s a jég helyzetről érdeklődik. Első kézből tudunk nekik segíteni. Erik Harbor-ban épp a horgonyzással bíbelődünk, közben ismét egy hajó hívogat bennünket. Kristóf mondja is, hogy keresnek a VHF rádión.... Gondoljuk az előző hajó, hát Zoli biztatja Kristófit, mondja meg nekik, hogy : anchor! Kristóf minden egyes hívás után lelkesen válaszol a VHF rádión, hogy: anchor, anchor.... Közben mi a fedélzeten vagyunk, s valóban épp horgonyzunk, így Zoli nem ér rá csevegni.

A sikeres horgonyzás után visszahívjuk a hajót, gondolván ismét a „Katrin” nevű az, de legnagyobb meglepetésünkre ez egy másik vitorlás, az „Arctik Tern 1” amelyikkel már Upernavikban is találkoztunk. Látták az AIS jelünket s arra biztatnak, hajózzunk följebb a fjordon ahol jó horgonyzó hely van a gleccserhez közel. Hmmm... no jó, fölszedjük a horgonyt, a bödönt és a bóját is, majd tovább hajózzunk, fölfelé a fjordon. Sokáig megyünk, elöttünk a gleccser, de hajó sehol.

Már-már azt gondoljuk, hogy valamit félre értettünk, de végül egy oldalsó öböl nyílik és a tükör sima vízén tényleg ott a hajó.

Valóban jól védett hely, bár a térkép szerint immár másfél mérföldnyire a parton vagyunk!

Így dobtunk horgonyt másodszor is Kanadában, anélkül, hogy hivatalosan oda értünk volna.

Még egy apróság.... Ha valaki úgy gondolná, hogy ez a sok „Harbour” valamiféle kikötőt is takar, ha esetleg nem is egy olyan szép adriai marinával, de legalább valami közkikötővel, vagy legalább egy ici-pici mólóval....., hát az bizony nagyot téved, mert ezeken a helyeken ilyesminek nyoma sincs. Az van, amit a természet adott. A természet pedig errefelé nagyon vad! Meredek sziklafalak, és hirtelenjében annyi, de annyi gleccser amelyhez foghatót még nem láttunk sehol.

Egyszóval már majdnem megérkeztünk, de azt hiszem ez még csak a kezdet....